

הערל פרק שמיני יבמות

עב.

עין משפט
נר מצוה

י"ב א ב מ"י פ"ז מהל'
תרומות הלכה י'
טו"ד סימן קכב:
ב ג מ"י שם הלכה יא:
כא ד מ"י שם הלכה יד:
כב ה ו מ"י שם הלכה
יא:

בג ז ח מ"י פ"י מהלכות
 מעשה קרבן הלכה ט:
בד ט מ"י פ"ד מהלכות
 אישות הלכה יא סגמ
 עשין מה טו"ש"ע אה"ע
 סימן נד ספ"ה א:
בה י מ"י פ"י מהלכות
 תרומות הלכה יב
 טו"ד סימן שלא:
בו כ מ"י פ"א מהל'
 מילה הלכה ז סגמ
 עשין מה טו"ש"ע י"ד ס'
 רפכ ספ"ע ז

תוספות ישנים

השתא ספק ערל לא אכיל
ודאי ערל מיבעיא. וא"ת
וילמא דרשא מיירי בודאי
ערל וסופא מיירי בודאי
במל דהיינו ספק ערל וזיל
דא"ל לומר דרשא צער
ודאי א"ל כ"ל הוה קרי ליה
טומטום דא"ל דלגנ סופא
נקטיה שאין דרך למתני
רשא אגב סופא אכל סופא
ומי לאקומו בודאי ערל
הוה דקטוי טומטום אגב
רשא נקטוי דמיירי
בטומטום ממש תני סופא
טומטום אע"ג דטומטום
הו ערל דא"ל:

משום דלא נשיב להו רוח צפונית. בספרי מומר דנגנות של ישראל סיפר הכתוב שלל אלן פסח אחד צמ' שנה שהיו במדבר שלל מלינו עשו פסח אלן בשנה שניה ותימה וכו' בצמוד היו מנגנים ואי משום מילת זכרם שהיו מעבדים וחשיב גנות לפי שגרמו הם דבר זה והא כיון דלא

דלא נשיב להו רוח
ארבעים שנה שהיו
בה להם רוח צפונית
א משום דנופים הוו
בדור ענני כבוד א"ר
א ויומא דשותא לא
יכרינן ביה והאידינא
פתאים ה': ת"ר כל
יו ישראל במדבר לא
נו רוח צפונית בחצי
ההיללה וה' הכה כל
הא קמ"ל דעת רצון
דבר תורה משוך
הם גזרו עליו מפני
(א) משוך צריך שימול
מאי קארי לה הא
נ' ר' יהודה אומר לא
א לו אמרו לו והלא
נזיבא והולידו בנים
ולא אפי' מאה פעמים
לרבות את המשוך
אי המול ימול לרבות
יולה ת"ש את בריתי
וך הוא סבר מדקא
דאורייתא היא ולא
כתא בעלמא מיתיבי
תרומה נשיו יעבדיו
שהוא מהול הרי אלו
נזיבא בתרומה ואין
ם אינו אוכל לא
קתני מיהת משוך
אלו אוכלין תיובתא
מר מר טומטום אינו
עבדיו אוכלים נשיו
לימא דקדיש דתניא
נשיו קדושין נתקדש
אמר לחומרא לקולא
א ואין אשה מקדשת
נציו ניכרות מבחוץ
אמו פשיטא מהו
נשיו פשיטא מהו

מטום אינו אוכל לא
בשלמא לאבי תנא רישא ערל ודאי וקתני
רבא טומטום דסיפא ל"ל מאי טומטום ערל השתא
דאי ערל אכיל מה טעם קאמר מה טעם טומטום
פני שספק ערל הוא וערל אינו אוכל לא בתרומה
תנאי ^סמשוך ^ס(ונולד כשהוא מהול) וגר שנתגייר
עבר זמנו ושאר כל הנימולים לאיתויי מי שיש לו
לין אלא ביום רבי אלעזר בר' שמעון אומר בזמנו
אין

בה גט: **נִקְדָּשׁ קְדוּשׁוֹ קְדוּשִׁין**. ונפקא מינה לאיתסורי האי דקדשה : **לְקוּלָּא מִי אִמְרִי**. דניחזקיה חזר ודאי ויאכלי בה ישראל בתרומה : **יֵהְיֶה לְהוֹלִיד קִמְשָׁמַע לָן: מֵאֵי טוּמְאוֹס**. דקתני בספא ערל גמור: **מֵה** **אֵין אוֹרֵל מִפְּנֵי שֶׁהוּא סָפֵק עֵרֵל וְעֵרֵל אֵין אוֹרֵל לֹא בַתְּרומה וְלֹא** **תֵּחָל לִי דְרַבְנִין: (וְנוֹדֵל כְּשׁוֹא מְהוּל**. שְׁצָרִיל הִתְיָמַם מִמֶּנּוּ דֵּם צְרִית): **וְיֵהְיֶה מִמֶּנּוּ דֵּם צְרִית: שְׁעֵי עֲלֻתוֹס**. צִי עוֹרֹס וְזֵל עֵרֵל גְּבִי וְזֵל:

מר

רוח צפוניים. נוחה לא חמה ולא צוננת וחמה זורחת: לא נשבה להם רוח צפוניים. ביום ולא זרחה חמה עליהם: איבעיים אימא משום דנופים היו. ממעשה העגל ולא היו ראויין לאור נוגה: ואיבעיים אימא. משום הכי לא נשבה כי היכי דלא ניצדדו ענני

כבוד שהיו מקיפין ולא היתה חמה יכולה ליכנס: **יומא דעינא**. יום המעונן: **יומא דשופא**.⁽⁶⁾ שרוע דרומית מנשבת והיא קשה מכל הרוחות: **עם ראון מילתא היא**. וכיון דחזות הלילה עם ראון הוא למכת כסודות הוא נמי עם ראון לרוח כפונות ואין לך יום שרוע כפונות אין מנשבת זו כחצי הלילה. וזה היה סימן לדוד כנור תלוי לו למעלה ממטתו ונקדש⁽⁷⁾ כלפי כיון שהגיע חזות לילה רוח כפונות מנשבת זו ומגנן מאליו והוא נעורר. והאי דנקט הכא ארבעים שנה לומר לך שאפילו אותן מ' שנה דנופית היו ולא נשבה להו ציימס נשבה להו בחזות לילה משום דעמ ראון הוא: **משור**. מהול שנמשכה ערלתו וכסתה את העטרה: **הא לריד קטני**. מדרבנן מדלל קטני משוך הרי זה ערל: **שסכנה היא לו**. שמה יעשה חרות שסכנה: **כימי בן כווינא**. שמשכוס עובדי כוכבים באונס כדרך ביתר וגזרה יד בן כווינא ונכלס זהם ונכלס ומלך על ישראל שתי שנים ומתלה ומזרו ומלו כיומי: **הוא סכר**. הוא הלא דלומדי

מסורת הש"ס

א) גורסת הערוך מסובנין:
 ועי' בנח"ל ע"ז כט. חלל
 (בנח"ל); ב) גורסת חלל
 תמניית כ"ד; ג) (מסופסת)
 שבעה פס"ו; ד) (ע'
 פרש"י בנחומות לו ד"ה
 ודקלר'א); ה) (מסופסת
 פס"א); ו) (מוס' פס"א)
 בנחומות מזכ.; ז) (תמניית ד'
 חלל); ח) (מוס' שבעה פס"ז);
 ט) רש"ל מ"ו, י בנח"א;
 י) וקביו; יא) (בנחומות ג'
 כ"ד); יב) (רש"ל מ"ו,
 י) ועי' רש"י שבת קל"ה;
 יג) (ועי' מוס' קדושין לו:
 ד"ה הוולג); יד) כ"ה
 דפס"א

תורה אור השלם

1. שְׁמֹר פְּתָאִים אִי דְלֹתֵי
וְלִי הַדְּוֹשִׁיעַ:
2. וְהִי בְּחִצֵּי הַלִּילָה וְהִי
הַקֵּהָ לֵךְ בְּבוֹר בְּאַרְץ
מִצְרַיִם מִמֶּכֶר פִּרְעֹה
הַיֵּשֶׁב לֵךְ עַסְקָא עַד בְּבוֹר
הַשֵּׁנִי אֲשֶׁר בֵּית הַבוֹר
וְכָל בְּבוֹר בְּהֶמְהָה
- שְׁמוֹת יֵב כֹּט
3. הַמּוֹל יְמוֹל לִידֵי בֵיתָךְ
וּמִגִּזְתָּ כִּסְפֶּךָ וְהִיזִיתָ
בְּרִיתִי בְּכִסְפִּי לְבְרִית
עוֹלָם:
- כִּרְשִׁית יוֹ יֵג
וְעָרַל זָכָר אִשָּׁר לֵךְ
יְמוֹל אֶת בִּשְׂרַע לֹתֵי
וּבְכִרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא
מַעֲמִימָה אֶת בְּרִיתִי הַפֶּה:
- כִּרְשִׁית יוֹ יֵג

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה יומא דשומא
יום שרוח: (ב) ד"ה קמי
מיהת וכו' לישנא אחרינא
גרסי' תניא דמסייעא ליה
לרב הונא טומטום:

מוסף רש"י

[illegible]

וְהָיָה כִּי יִבְרָךְ הוֹנָן טוֹמֵטוֹס אִינוֹ אוֹכֵל כּו' וְהָיָה אוֹכְלִין דְּמִשּׁוֹן וְיִוְלֵד מֵהוֹל מִדְּאוּרִימָה קֶאֱמֵר וְסִיעֵמָה דְּרַב הוֹנָן חוֹ שְׁמַעְיָי וְהִיא נִרְאִית עֵיקֶר מִדְּקֶאֱמֵרִין לִקְמֹן לִימָה כְּתֵנָאִי כּו' מֵאִי לֹא בְּהָא קָא מִיפְּלִגי דְּמֵר סֶבֶר דְּאוּרִימָה וְמֵר סֶבֶר דְּרֵבֶנָן אֲלֵמָה לִיכָא לְמָאן דְּמַשְׁכִּיר לְגַמְרִי: אִי יִמָּא דְקִדִּישׁ שְׁקִידָשׁ אֲשֶׁר וְשָׁמַי וְכֵר הוּא

[illegible]